

сторишъ това, тогава вземи си дѣцата и се махай отъ очитѣ ми!

Стариятъ лисанъ се стрѣсна отъ тия справедливи укори и не знаеше какво да отговори.

— Отговаряй скоро, или тръгвамъ и не се връщамъ вече, изкрѣска за послѣденъ пѣтъ слабата майка.

— Не бързай, отговори стариятъ лисанъ; прости ме и ще видишъ, какъ ще се поправя за напрѣдъ.

— Не ми се вѣрва, но ще почакамъ още два-три деня, да видя какво ще правишъ, отговори старата лѣсица.

Тя го остави самъ и отиде пакъ при гладнитѣ си лѣсичета. Тѣ я събориха на земята и почнаха да ровятъ съ муцункитѣ си изъ корема ѝ да сучатъ млѣчице. Но дѣ млѣко у гладна майка!

II.

Стариятъ лисанъ се засрами отъ думитѣ на лѣсицата, стана и отиде въ кѣщи, облѣче се въ